Sportul Magazin

Zborurile ciocîrliei

In numerele noastre de la început de toamnă relatam despre activitatea de pregătire, foarte timpurie în acest an, a două patinatoare fruntaşe ale ţării — Elena Moiş şi Beatrice Huştiu. Intre timp, noi veşti ne-au parvenit, de peste hotare, din taberele de antrenament ale celor două rivale în disputa complicatelor figuri pe gheaţă. Cele mai proaspete amănunte sînt de la cea mai tînără dintre ele şi acesteia îi acordăm întîietate, acum. Deci, veşti de la Beatrice...,

La Garmisch Partenkirchen, unde se pregăteşte sub supravegherea lui Erich Zeller, antrenorul renumiţilor M. Schnelldorfer şi Kilius Bäumler, micuţa Beatrice nu şi-a întrerupt programul decît... pentru a răspunde invitaţiilor la mai multe demonstraţii. După spectacolul de la Garmisch, ea a evoluat, cu acelaşi succes, în demonstraţiile de la Obersdorf, Füssen (în pauza meciului de hochei E.V. Füssen — Dinamo Bucureşti) şi din nou Garmisch. Aria de activitate a Beatricei Huştiu s-a mărit apoi prin invitaţii pentru Viena şi Bruxelles, unde a fost primită, de asemenea, cu aplauze.

Firește, clou-ul programului l-a constituit dansul „Ciocîrliei", în costum naţional, interpretat cu brio de mezina Olimpiadei de la Grenoble. Să nu uităm un amănunt important: Beatrice a împlinit 12 ani. Din capitala Belgiei, sprinţara... ciocîrlie a patinajului nostru ne-a trimis această frumoasă fotografie, din spectacol, pe care o reproducem alăturat.

rd. v.

SCURTISSIME

Unirea Mînăstirea a înscris în 11 meciuri doar de patru ori. Degeaba sînt aceşti fotbalişti de la Mînăstirea, dacă păcătuiesc cu trăsul la poartă.

★

Petrolul Ploieşti a fost performera etapei a doua a campionatului republican de popice. Credem că rezultatele popicarilor prahoveni nu vor rămîne... izolate.

★

In proba de 10 000 m seniori din cadrul campionatului republican de cros, I. Rusnac a ocupat locul secund. In urma lui N. Mustaţă. Indiferent la cît timp a sosit după învingător, el poate spune, pe drept, că a pierdut cursa la... Mustaţă.

★

Lanterna roşie în seria I din divizia B o păstrează Gloria Bîrlad. Ciudată... glorie!

★

Numeroşi arbitri de baschet nu respectă regulamentul la meciurile pe care le conduc. In fond, de ce jucătorii să aibă greşeli personale, şi ei nu?

Radu POP

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

SONDAJ G

Cu toate că am încercat vreme de cîteva zile să-i smulg un punct de vedere pe marginea jocului cu Portugalia, dl. G. s-a dovedit, ca niciodată, reticent şi foarte nesigur pe el.

— Am dubii, mi-a mărturisit într-o seară, aşa încît n-aş vrea să mă arunc într-o judecată grăbită. De aceea, am preferat să efectuez un sondaj în rîndurile spectatorilor. Un sondaj tip Gallup sau Harris.

— Cîte persoane ai interogat?

— Şapte sute cincizeci.

— Singur?

— Nu, m-au ajutat două grupe de cercetători de la Institutul de statistică. Băieţii stăpînesc tehnica anchetelor sociologice, am stabilit împreună întrebările, pe urmă ei s-au răspîndit prin Bucureşti cu formularele, intrînd din casă-n casă după criterii ştiinţifice. Rezultatele sînt interesante, deşi la prima lectură m-au derutat. Iată-le.

Şi, deschizînd sertarul biroului, dl. G. îmi întinse o foaie bătută la maşină pe care scria:

Sondaj nr. 14385 din 31 oct. 1968, efectuat la cererea d-lui Gore.

1) Intrebare: „Sînteţi de acord cu aprecierea publicată în ziarul „Sportul" potrivit căreia echipa noastră ne-a dezamăgit duminică la Lisabona?

Răspuns:

14%: da

69%: nu, pentru că în comparaţie cu 1—7 de la Zürich din 1967, scorul de la Lisabona (0—3) indică un progres relativ.

15%: nu sîntem dezamăgiţi deoarece, spre deosebire de cronicarii ziarului „Sportul", noi nu ne mai facem iluzii.

2%: indecişi.

2) Intrebare: Care este după părerea dumneavoastră cauza principală a lipsei de combativitate în timpul meciului:

15%: teama de adversar

84%: diurna

1%: răspunsuri nepublicabile.

3) Intrebare: Ce măsuri ar trebui adoptate în legătură cu responsabilii echipei naţionale?

18%: să fie oferiţi ţărilor cu fotbalul în cură de redresare.

79%: să fie împrumutaţi pe-un an de zile şi fără pretenţii materiale echipelor Greciei şi Elveţiei, pe care, după cum se ştie, le vom întîlni în meciurile următoare pentru campionatul mondial.

3%: să se răzbească noaptea, la noi, în Grant.

4) Intrebare: Cum va acţiona presa de specialitate în lumina comportării de la Lisabona?

43%: consideră că presa va scrie: „Aşa nu se mai poate"

57%: consideră că presa va scrie „Nu se mai poate aşa".

5) Intrebare: Ce măsuri socotiţi că va adopta Federaţia în vederea remedierii lipsurilor?

48%: o şedinţă

52%: două şedinţe.

6) Intrebare: Ce hotărîri va adopta Federaţia în cadrul acestei (or) şedinţe?

100%: Un turneu de trei luni de zile în America de Sud.

p. conf.
Al. MIRODAN

„3 SECUNDE"

In ansamblu, o cursă ciclistă de fond ar putea deziluziona un spectator avid de momente senzaţionale. Fazele dramatice sau cele de un dinamism ieşit din comun sînt precedate de lungi momente de acalmie, aşa cum „calm-plat"-ul prevesteşte furtuna. Este rolul gazetarului sau al radioreporterului să decupeze din filmul de lung metraj al cursei acele secvenţe care au decis lupta, să scoată în evidenţă momentele cheie, să comenteze tocmai acea parte a aventurii care va da savoare disputei dintre giganţii şoselei.

Desigur, mai elocventă decît cuvîntul, fie el şi scris, este imaginea. Şi pelicula lui EUGEN SCHÄFER, intitulată sugestiv „3 SECUNDE", avea să ne confirme din nou acest adevăr. Prezentată recent pe micul ecran, ea ne-a rememorat remarcabila dispută pentru cîştigarea „Turului României",

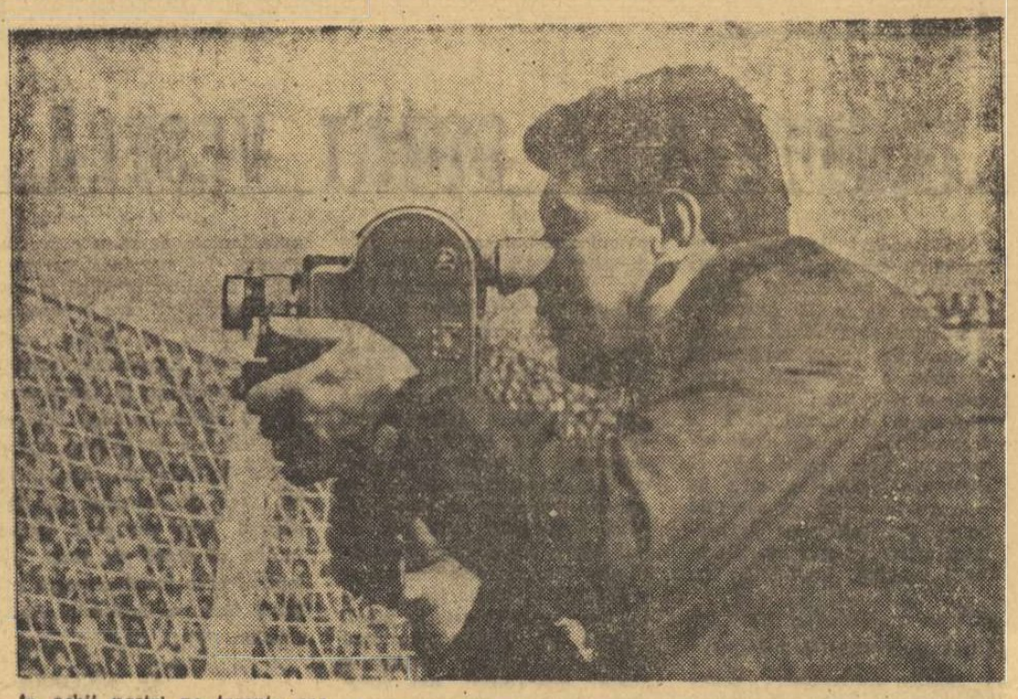

în ochii noştri pe treapta cea mai înaltă, acolo unde a primit cununa de lauri a victoriei. Este şi meritul reporterului, un bun cunoscător al sportului cu pedale, talentat operator, care a ştiut să surprindă clipele de încordare, emoţionantele încercări (încununate de succes) pe care liderul le-a făcut pentru a-şi păstra atît de fragila zestre de... 3 secunde.

Debutul lui *Eugen Schäfer* (în acest gen de filme) coincide cu o remarcabilă reuşită. Il aşteptăm, deci, pe acest drum, la alte rendez-vous-uri...

Hristache NAUM

Duminicile unui nesportiv

Tineri obosiţi...

...şi sportivi pe deasupra! I-am întîlnit deunăzi, în autobuzul 31. Veneau de la un antrenament sau de la o competiţie interşcolară. Şi fiindcă erau obosiţi — cum aveau s-o declare ei înşişi — se instalaseră pe locurile rezervate, cu inscripţii vizibile, invalizilor, bătrînilor, femeilor cu copii şi gravidelor. Oboseala nu-i împiedica să fie zgomotoşi, neastîmpăraţi, plini de inepuizabila energie a vîrstei de început. Mai ales că afară mijea, din aburii toamnei tîrzii, un soare cu amăgiri aurifere. In razele lui străcurate prin geamuri feţele tinerilor erau şi mai frumoase, îmbujorate de mişcarea şi aerul proaspăt în care zburdaseră. Mai zburdau şi-n autobuz, invadînd cu manifestările lor stenice pe cei cîţiva pasageri. Exuberanţa lor nu supăra pe nimeni, chiar dacă diapazonul era peste *fortissimo*, cu nuanţa de *strepitoso*!

Pînă în clipa cînd, în piaţa Dorobanţi, autobuzul s-a aglomerat deodată. Au urcat mai mulţi bărbaţi şi femei în vîrstă, şi au urcat două mame cu copiii lor năpîrstoci. Îi urmăream pe tinerii sportivi, curios să-i văd manifestîndu-şi şi „pe viu" politeţea, eleganţa, civitatea sportivă însuşită în freamătul micilor lor arene. Tinerii, însă, nici măcar unul din ei, nu s-a manifestat: au rămas cu toţii, nu pe nişte locuri oarecare, ci pe locurile cuvenite altora.

Sînt paşnic de felul meu, uneori pînă la pasivitate; dar anumite împrejurări deşteaptă în mine brusc adormitul demon pedagogic, care, bănuiesc, că somnolează în fiecare om cu un condei în mînă. Cu desăvîrşită urbanitate, dar fără zîmbetul indulgenţei la care mă dispune de obicei tinereţea altora, am atras atenţia liceenilor sportivi să-şi facă datoria de cetăţeni şi cavaleri în devenire. Se spune că hîrtia suportă orice şi că ea nu roşeşte niciodată. De astă dată, dacă aş reproduce riposta celor solicitaţi să sară în picioare în faţa mamelor cu copii şi a vîrstnicelor femei, zău că pînă şi hîrtia s-ar face purpurie. Cum pasagerii s-au solidarizat cu cei cărora li se cuvenea o fărîmă de stimă, liceenii s-au sculat, în cele din urmă, dizgraţios şi a lehamite, în timp ce limba le umbla ca sfîrleaza, spunînd că „şi ce dacă-s bătrîni, că doar şi noi o să fim odată ca dînşii", că „dacă-s bătrîni de ce nu stau acasă", că „sînt obosiţi deoarece au făcut... sport" şi „ce ştim noi, ăştia trecuţi, ce înseamnă un antrenament"!

A fost penibil şi trist. Penibil şi trist, pentru ideea de sport şi pentru ideea de tinereţe deopotrivă. Iar cînd cineva dintre pasageri s-a încumetat să vorbească despre civilizaţie şi implicaţiile ei de nuanţă, unul dintre tineri, voinic şi oacheş, frumos ca un zeu meridional, a răspuns acru:

— Mai lăsaţi-ne o dată cu refrenele astea plicticoase!

Atît a fost: un moment de cîteva minute, într-un mijloc de transport urban comun. Nu e nici măcar o fabulă cu morală. Morala îi plictiseşte doar pe „sportivii" tineri de acest soi, pe care nu ştiu cine-i antrenează, dar îi antrenează, oricum, prost şi neomeneşte, fiindcă le fortifică doar articulaţiile, muşchii şi tendoanele, uitînd de — ceea ce poetul latin numea — „grădiniţa dinăuntru".

Coborînd la Piaţa Romană am murmurat o scurtă rugăciune laică, aştfel:

— *Civitas maxima*, vie-mpărăţia ta şi în rîndurile celor foarte necopţi la minte, în care uneori mai stăruie umbra hrubelor primitive!

George SBÂRCEA

Cel mai vîrstnic medaliat Olimpic

Participînd la întrecerile olimpice de yachting de la Acapulco (clasa 5,5 m), arhitectul din Geneva Louis Noverraz s-a situat, după cele şapte regate, pe locul al doilea în clasamentul general, cucerind — împreună cu coechipierii săi Marcel Stern şi Bernard Dunand — medalia de argint. Interesant este însă faptul că, fiind născut la 10 mai 1902, elveţianul este, desigur, la cei 66 de ani ai săi, cel mai vîrstnic medaliat olimpic. Practicant al yachtingului din 1914 (!), Noverraz a fost descalificat în 1936, la J.O. de la Berlin, pretinzîndu-se că nu ar fi fost amator. Reabilitat în 1962, el şi-a continuat aspiraţiile spre o medalie olimpică, pe care, iată, reuşeşte să o obţină la o vîrstă de bunic. Perseverare diabolicum est.

RĂSPUNDE Don Poştaşu

C. CRISTESCU, MEDGIDIA. Referindu-vă la unele greşeli de arbitraj, de pe urma cărora a avut de suferit echipa dv. favorită, Farul, ne întrebaţi ce se întîmplă dacă un arbitru de fotbal VICIAZĂ rezultatul unui meci? In afară de sancţiunea care se aplică arbitrului respectiv — mergîndu-se pînă la scoaterea lui din arbitraj, atunci cînd este vorba, îndubitabil, de necinste — nu se întîmplă nimic altceva.

Deciziile date în teren de arbitru sînt INATACABILE. Ele nu pot fi revocate de un for superior. Este adevărat, în urmă cu ani, făcîndu-se, ca să spunem aşa, o... derogare de la această lege a fotbalului, s-a rejucat un meci: C.C.A. — Dinamo Braşov. Dar, după părerea mea, s-a greşit luîndu-se o astfel de măsură. Ea este mai periculoasă chiar decît greşelile de... arbitraj, fiindcă poate deschide porţile arbitrarului.

D. UJENIUC, BUCUREŞTI. Aveţi o epigramă pentru Vagonul, deţinătorul ferm al locului 16 în clasamentul diviziei A la fotbal:

Nu oricare din vagoane,
De la trenul de persoane,
Are, cum se ştie, darul
Ca să poarte... felinarul!

NICOLAE IONESCU, BUCUREŞTI. „Un jucător sprintează irezistibil spre poartă. Evident, el va înscrie golul. Iată însă că, înainte de a intra în suprafaţa de pedeapsă, el este faultat de un apărător. Lovitură de la 16 metri, „nid" şi, în 99% din cazuri nimic! A fost oprită, prin mijloace incorecte, încrierea unui gol, iar sancţiunea este cu totul disproporţionată. Ar fi just să se acorde lovitură liberă de pe locul unde s-a comis infracţiunea, fără ca echipa în apărare să aibă dreptul de a face „nid". Sînt cu totul de părerea dv.! De altfel,

s-a ridicat, cu diferite prilejuri, această problemă. Dar, F.I.F.A. n-a schimbat regulamentul. Poate, totuşi, că îl va schimba într-o zi...

DOICEA MARIAN, BRĂILA. 1) Steagul roşu a promovat în divizia A în 1957. Deci, 11 ani la rînd s-a numărat, cu acte în regulă, printre echipele noastre fruntaşe. Să vedem, primeşte certificatul de absolvire a... diviziei B, pentru a reveni în „A"? Sîntem curioşi cum... răspunde Steagul roşu, astăzi la Suceava! 2) Politehnica Galaţi este... Siderurgistul Galaţi. 3) Ce înseamnă iniţialele U.T.A.? Uzinele textile arădene.

ILIE VASA, ORADEA. Veşnica întrebare de medaliile de „aur" ce se acordă la marile competiţii sportive! Toate medaliile sînt, de fapt, din bronz şi suflate doar cu aur sau argint. La sporturile individuale, ele rămîn proprietatea sportivului care le-a cucerit. La sporturile pe echipe, medalia revine Federaţiei respective, sportivilor decernîndu-li-se cîte o medalie-pui.

STANCU POPESCU, BRAILA. La atletism, nu se organizează campionate mondiale. Şi, în lipsa lor, nu ştiu cui s-ar putea acorda titlul neoficial de campion mondial? Recordmanului mondial? Sau campionului olimpic? Ca să nu fie... vorbă, Viorica Viscopoleanu a avut grijă, cucerind titlul de campioană olimpică, să stabilească şi un nou record mondial!

OPREA PETCU, BRAŞOV. La Roma, în 1960, Cassius Clay a devenit campion olimpic la categoria semigrea. Adversarul lui în meciul final a fost polonezul Pietrzykowski.

UN GRUP DE CITITORI, BUZĂU. După 1944, Pavlovici, fostul portar al Ripensiei şi al echipei naţionale, n-a mai jucat în divizia A. In „B", da: la C.F.R. Turnu Severin. El s-a retras definitiv din activitatea competiţională în anul 1947.

Ilustraţii: N. CLAUDIU

AVANCRONICA PRIMULUI MECI DE FOTBAL ROMÂNIA—ANGLIA (24 MAI 1939)

DA şi BA! de IONEL TEODOREANU

In aceste coloane am publicat unele articole ale lui Ionel Teodoreanu, scrise direct pe marginea evenimentului sportiv. Redăm astăzi tiparului „prefaţa" la primul meci România — Anglia, publicată cu 29 de ani în urmă în „GAZETA SPORTURILOR".

★

„In faţa unei sticle umplute pînă la mijloc, optimistul va exclama voios: e pe jumătate plină, — iar pesimistul va îngăima amar: e pe jumătate goală!

Realitatea, oricît de simplă şi de evidentă, devine subiectiv proteiformă, adică altfel evidentă pentru fiecare spectator al ei, căci spectatorul — om — nu înregistrează analitic, ci sintetizează interpretativ. Şi interpretarea exprimă mai mult confesiunea mediată a unui specific psihologic, decît descifrarea unui adevăr obiectiv, de care te-ai impregnat metodic. Toţi oferim adevărului — mult iubit — ospitalitatea fiinţei noastre, dar îl întindem pe patul lui Procust, prototipul legendar al gazdei.

Acest preambul e mai cu seamă necesar în ziua meciului Anglia—România. Bunul simţ ne spune — gogomanul şi mojicul — că vom fi zdrobiţi. Dar noi, oameni moderni, nu mai avem prejudecata patriarhală a bunului simţ.

De aceea voi întocmi ad-hoc rubrica unei duble contabilităţi, în stînga optimistul „da" şi în dreapta pesimistul „ba", fără nici o intenţie parodiantă:

DA	BA
DA, putem cîştiga acest meci. Balonul e rotund. Rotund a fost în Iugoslavia, unde echipa Angliei a fost uluitor învinsă; de ce n-ar fi rotund şi în România?	BA, nu putem cîştiga acest meci. Rotund nu înseamnă absurd. Rotund e şi pîntecul femeii însărcinate. Şi, totuşi, acest „rotund" nu va naşte un avion, ci un pruncuşor.
David nu l-a învins pe Goliat?	Picioarele savante ale echipei Angliei sînt deprinse să joace pe terenuri care nu-s decît amplificarea gazonată a unei suprafeţe de biliard.
Da!	In Iugoslavia nu a fost răpusă echipa Angliei, ci a fost învins sportul fotbalului de hîrtoapele maidanului balcanic poreclit arenă. S-a jucat, deci, terenul cucuiat de-a „v-aţi ascunselea" cu picioarele echipei Angliei. La Bucureşti, însă, echipa Angliei va „juca", deci, va învinge.
Da!	David şi Goliat? Quod licet David, non licet...
Da!	Ba!
Da!	Ba!
Da!	Ba!
Da!	Ba!
Da!	Ba! O adevărată echipă e victoria grupului asupra individualităţilor componente. O echipă de fotbal este un creier cu 22 de picioare.
Da!	Ia un vers de Racine, altul din Corneille, altul din La Fontaine, altul din Victor Hugo, altul din Baudelaire, altul din Villon, altul din Verlaine şi altul din Vigny şi aşa mai departe, alegîndu-le pe cele mai înalte ale fiecăruia, — şi te desfid să faci un sonet cu această antologică selecţie.
Da!	O echipă de fotbal e o structură tot aşa de strictă ca şi un sonet. Elementele componente trebuie să contribuie la unitatea unei armonii dominante; totul trebuie să se supuie activ convergenţei finale.
Da!	Echipa României e o pretenţie de sonet alcătuit din sclipiri disparate şi heterogene.
Da!	Echipa Angliei e un sonet de Hérédia. Fiecare jucător e rima celuilalt, adusă de acelaşi ritm; iar echipa e acordul perfect al tuturor.
Da!	Concluzia logică *a talentelor însumate de echipa României e victoria echipei Angliei.*
Da!	Ba, nici victorie românească, nici speranţa unei astfel de victorii.
Da!	
Da!	
Da!